

“L’agressió s’ha d’acabar”

El ministre d’Afers Estrangers iranià, Manucher Mottaki, demana a occident que es miri la regió del Pròxim Orient amb uns altres ulls.

El ministre d’Afers Estrangers iranià, Manucher Mottaki, de 55 anys d’edat, parla sobre el futur de la franja de Gaza i de la influència de Teheran a la regió del Pròxim Orient.

Senyor ministre, els representants d’Israel i Palestina s’han reunit al Caire. Veieu possible el final dels combats a Gaza?

—Sabem molt poc sobre què s’hi ha parlat. Ens sorprèn que es facen aquestes reunions tan ràpidament, sense veure clar què n’ha d’eixir.

—Vosaltres, què voleu?

—Reclamem que cessen les hostilitats i que no hi haja cap víctima innocent més d’aquest atac. I no s’han d’oblidar els drets legítims del poble palestí. Si la gent de Gaza i Hamàs comparteixen una iniciativa per a posar fi a la crisi, nosaltres donarem suport al resultat de les converses.

—Sona molt escèptic.

—Em fa por que amb l’atac a Gaza no es repetesca l’error que va cometre el règim sionista fa més de dos anys a la campanya militar contra Hezbol·là, al sud del Líban. Aleshores els israelians volien destruir el Partit de Déu i fracassaren. Ara volen destruir Hamàs, i tampoc no se’n sortiran.

—El president egipci és un mitjançer desencertat?

—No parlem de persones, sinó de fites polítiques. Volem que s’acaben les hostilitats. Ens hauríem d’atenir a l’acta de la resolució del Consell de Seguretat de l’ONU, a Nova York, que fou aprovada per molts països.

—Us hauria agradat d’intervenir-hi?

—No es tracta de qui hi intervé, sinó d’acabar les agressions. Per a açò hem enviat delegacions a molts països àrabs. La nostra posició és molt clara: els soldats israelians s’han de retirar de Gaza. A més a més, s’ha d’alçar el blocatge a la franja de Gaza. El pas de Rafah a la frontera d’Egipte s’ha d’obrir, com també el port de la ciutat de Gaza, a fi que s’hi pugui prestar ajuda humanitària. Solament aleshores podrem tenir àmplies converses sobre el futur de Gaza.

—També ha de ser igualment immediata la fi dels bombardeigs amb míssils a les ciutats israelianes.

—Sembla que oblideu que Gaza ha estat blocada pels israelians durant

El propassat 2 de gener, un grup d'iranians es manifestaven a Teheran, la capital de l'Iran, contra l'ofensiva d'Israel a la franja de Gaza.

mesos. No obstant això, Hamàs s'ha contingut molt de temps.

—Sense les provocacions mortals dels bombardeigs amb míssils, Israel no hauria començat la guerra.

—Hamàs ha demostrat prou que compleix les promeses que fa, tot i que l'altra part no manté la seua paraula. Les fronteres no han romàs obertes tal com s'havia promès. Hamàs no es podia quedar plegat de braços.

—Ara parlem com un líder de Hamàs. La visita del secretari general del Consell de Seguretat iranià, Saïd Jalili, a Damasc mostra l'estreta relació entre Teheran i Hamàs. S'hi ha trobat amb el líder de Hamàs Khaled Meshaal. Quin missatge ha transmès?

—Jalili anà a Síria principalment per a trobar-se amb el cap d'estat Baixar al-Assad. Teheran i Damasc han convingut una posició comuna, coincidim en les nostres exigències. Meshaal era un dels líders palestins amb qui Jalili parlà posteriorment. També hi estem d'acord.

—Presumptament Teheran finança Hamàs amb molts milions de dòlars i proveeix d'armament el braç armat del grup.

—Això ho ha dit el representant d'Israel a l'ONU, a Nova York.

—No ho podeu enllestir tan fàcilment.

—Rebutge aquestes afirmacions. No poden ser informacions serioses del servei secret occidental.

—Dijous es dispararen míssils des del sud de Líban cap al nord d'Israel. Darrere hi ha els vostres correligionaris xiïtes de Hezbol·là?

—Això ho deuen dir els israelians. Nosaltres no n'hem trobat cap prova.

—Sense el suport de l'Iran, els extremistes de Hezbol·là i de Hamàs no haurien estat mai tan forts.

—Aquestes afirmacions tampoc no les podem acceptar. Són anàlisis típiques de l'erroni punt de vista occidental. La cosa certa és que al Pròxim Orient predomina una situació que els estats occidentals finalment també hauran d'assumir: els pobles de la regió ja no accepten més l'hegemonia dels EUA i dels seus règims seguidors, com ara l'israelià. El president dels EUA, George W. Bush, ha fet tant com ha pogut durant vuit anys per a mantenir aquesta supremacia. Inútilment.

—Dieu que els EUA són darrere d'Israel. Nosaltres veiem Teheran darrere de Hamàs. Hi ha una guerra de substituïts?

—Israel gestiona el negoci dels EUA, però Hamàs és un partit elegit democràticament...

“Les fronteres no han romàs obertes, tal com s'havia promès. Hamàs no es podia quedar plegat de braços”

—...que vol destruir Israel. El president iranià, Mahmud Ahmadinejad, també ha dit que el règim hauria de ser eliminat dels annals de la història.

—Hauríem de resoldre d'una vegada el conflicte a Gaza. A més, occident ha de mirar la regió amb un altres ulls. Hamàs representa la població de Gaza...

—Això ho dieu vós.

—I l'assassinat en massa s'ha d'acabar.

—Amb aquestes acusacions en aquesta crisi, Teheran vol distingir-se com a intercessor dels palestins i subratllar així la seua pretensió de supremacia al món islàmic?

—Tenim bones relacions amb tots els països i desitgem l'estabilitat a la regió.

—No us neguem aquest altruisme. L'Iran, a través de la guerra dels EUA contra l'Iraq, ha aconseguit una enorme influència i ha intentat guanyar-se l'hegemonia a la regió.

—Nosaltres sempre hem tingut un paper important. Som un gran poble amb capacitats polítiques, econòmiques i estratègiques enormes que volem aplicar pel benestar de la regió. Aquesta posició es deu als nostres propis esforços, i no ha requerit la intervenció d'altri.

—Als EUA, Barack Obama succeirà a Bush la setmana entrant. Amb el canvi de presidència, veieu més oportunitats perquè milloren les relacions entre Teheran i Washington?

—Fins ara els presidents dels EUA no han fet sinó crear problemes al Pròxim Orient. El nou home a la Casa Blanca té una responsabilitat molt gran per a la reputació del seu país al món islàmic i també per a començar noves relacions.

—Teheran treballarà conjuntament amb Obama d'una manera més constructiva que amb el seu predecessor?

—Esperem amb calma quin curs seguirà el nou govern amb el Pròxim Orient. Després reaccionarem adequadament.

Dieter Bednarz, Hans Hoyng

Traducció de Beatriu Vallès

“Cap negociació amb Hamàs”

La ministra d'Afers Estrangers d'Israel, Tzipi Livni, de 50 anys, parla sobre la guerra a Gaza i la possibilitat de treva.

Senyora ministra, Israel ha aconseguit la fita de destruir Hamàs?

—No, però sí que l'ha debilitat amb èxit i l'ha perjudicat seriosament. No es tractava pas de destruir-lo, sinó de restablir la dissuasió. Hem sorprès el seu líder amb la nostra operació. S'ho pensaran dues vegades, abans de llançar un altre míssil a Israel.

—Fa dos anys i mig, al Líban, va insistir prematurament en una estratègia per a acabar la guerra. Ara com ara, quin supòsit preveieu perquè s'acabi la guerra de Gaza?

—A la guerra del Líban s'enfrontaven dos països i finalment hi hagué un acord. Però per a mi no pot haver-hi cap acord amb el terrorisme. Contra el terrorisme només conec la guerra. La cosa més important és donar un cop a Hamàs. A més a més, hem de controlar el problema del contraban d'armes a la frontera amb Egipte.

—Sou partidària d'una treva oficial amb Hamàs?

—Nosaltres no pensem a retirar-nos. Açò no és una guerra que es pugui acabar amb un tractat de pau. Hamàs no reconeix Israel, no està preparat per al final del terrorisme i de la violència. Queda molt per a acabar la nostra guerra contra Hamàs, encara que l'actual operació militar s'acabe en algun moment.

—Aleshores, per què el ministre de Defensa Ehud Barak ha enviat un mitjancer al Caire per fer un sonatge de treva? Son inútils aquestes converses?

—Jo no dirigesc cap negociació amb Hamàs i ho considere un error.

—Però Egipte és l'aliat més important al Pròxim Orient.

—És clar que els egipcis estan preocupats per la situació humanitària a la franja de Gaza. Volen tranquil·litat, i això ho puc entendre, perquè el contraban d'armes també els afecta. Però era i sóc contrària a regalar legitimitat a Hamàs. Nosaltres no negociem amb gent que abans de res proclamen que no reconeixen Israel. I demanem a la comunitat internacional que faça això mateix.

—Quant de temps podrà resistir Israel la pressió internacional?

—D'una banda, hi ha una comprensió mundial envers la lluita d'Israel contra el terrorisme, compartida per més països. D'una altra banda, les fotos del front no són beneficioses per a Israel. Per tant, hem de trobar un equilibri entre la guerra contra el terrorisme i la situació humanitària. Israel ho fa. Hem obert un corredor humanitari. Intentem ajudar allà on podem.

—No són cíniques les vostres paraules, veient les fotos de les dones i els xiquets morts a Gaza?

—No. Estic informada de la situació a la franja de Gaza. M'acabe de reunir amb els representants de les organitzacions humanitàries i s'ha resolt que el problema no és tant com arriba l'ajuda a la frontera de Gaza, sinó com entra a la ciutat de Gaza. Hem de trobar una solució a aquest problema i ens hi esforcem molt.

—La decisió de bombardejar l'escola dels refugiats de l'ONU a Jabalia no va ser un greu error? Unes quaranta persones hi van perdre la vida.

—S'ha d'entendre que les escoles de l'UNRWA han estat usades molt sovint com a refugi de terroristes.

“Hamàs no reconeix Israel. No està preparat per al final del terrorisme”